

Det er ikke, fordi der ikke bliver brugt mange penge på området. Det gør der, men vi mangler stadig væk at sørge for en ansvarlig, grundig indsats, der hele tiden tager sigte på at hjælpe de børn, der er i klemme og deres familier. Og på den måde ser jeg de initiativer, der er i gang, og hvor jeg synes, det her er en god anledning til at få lavet en status over, hvor vi er henne af, når det drejer sig om at opfylde de mål, som forespørgerne stiller sig.

Forhandling

Tove Videbæk (KRF):

Jeg vil gerne sige tak til ministeren for besvarelsen. Jeg synes, at talen viser, at vi taler samme sprog. Det glæder mig at mærke socialministerens oprigtige engagement i at skabe bedre vilkår for truede børn og familier.

I Kristeligt Folkeparti ligger det os meget på sinde, at den forebyggende indsats over for truede familier bliver styrket. Der skal gribes ind på et tidligt tidspunkt, inden problemerne bliver rodfæstede og spredes i familierne. Vi kan lige så godt gøre det først som sidst, finde årsagen og få behandlet den én gang for alle, frem for at lappe på symptomerne løbende igennem mange år og i flere generationer.

Når familier vantrives, springer det i øjnene, at barnet er offer, men vi må ikke glemme forældrene. Når forældre svigter deres børn, kan man ofte konstatere, at de selv har oplevet svigt som børn. Problemerne går i arv. Derfor er det utilstrækkeligt, hvis samfundets hjælp alene foregår med det specifikke barns specifikke behov for øje.

Vi må se familien i et helhedsperspektiv og betragte familiens problemer på længere sigt, ellers får vi ikke brudt den sociale arv. En truet familie udsender faresignaler, og de faresignaler skal opfanges, allerede når de lyser gult. Rent faktisk viser forskning, at forældre ofte beder det offentlige om hjælp, før problemerne eskalere i hjemmet, men alt for tit bliver de ikke hørt.

En særlig gruppe er handicappede forældre. I dag kan handicappede forældre først få støtte, når problemer er synlige eller truende. Der kan altså ikke gives støtte til handicappede forældre med henblik på at varetage forældrerollen. Det mener vi bør være et selvstændigt kriterium for tildeling af hjælp.

Vi støtter socialministeren i, at den tidlige indsats skal sikres gennem et tværfagligt og tværsektorielt samarbejde mellem frontmedarbejdere. Det vil f.eks. sige sundhedspersonale, lærere og pædagoger, men den tværfaglige indsats skal fungere på et meget tidligt tidspunkt, allerede før det bliver aktuelt med en eventuel underretning.

I flere kommuner findes der gode eksempler på en kontaktpersonordning, hvor hver institution og skole får besøg af en kommunal sagsbehandler regelmæssigt. Ordningen sikrer, at personalet får information om tavsheds- og underretningspligt. Ordningen muliggør en løbende dialog om potentielt truede børn og skaber relation og forståelse mellem kommunale sagsbehandlere og pædagogiske frontmedarbejdere.

Erfaringer fra Greve Kommune viser, at antallet af underretninger er steget med hele 75 pct., siden kommunen fik en kontaktpersonordning.

Det er nu ikke nogen nyhed, at kontaktpersonordninger er succesrige. I et cirkulære fra 1993 opfordrede socialminister Karen Jespersen selv kommunerne til at etablere kontaktpersonordninger.

Behovet for en intensiveret indsats på tværs af faggrupper og sektorer får støtte fra en helt ny undersøgelse af børns vilkår. Den viser, at mange frontmedarbejdere har problemer med det kommunale system. Det er svært for dem at få fat i en sagsbehandler eller en psykolog. De føler, at sagsbehandlerne reagerer for langsomt efter en underretning, og de savner tilbage-melding.

Undersøgelsen viser også, at mange frontmedarbejdere mangler konkrete retningslinjer for arbejdet med børn i risikozonen. Meget taler altså for, at det vil være en stor hjælp for frontmedarbejdere og i sidste ende for de truede børn og deres familier, hvis landets kommuner indfører en kontaktpersonordning, og det vil jeg naturligvis gerne høre ministerens kommentar til.

Hvis en families problemer trods en tidlig indsats alligevel resulterer i en anbringelse, må hjælpen til familien ikke stoppe dér. Hvis der er en realistisk mulighed for, at familien kan komme til at fungere igen, skal alt sættes ind på at genoprette forældrenes evne til at give omsorg. Hvis der ikke er en realistisk mulighed, skal forældrene alligevel tilbydes størst mulig hjælp til at overvinde deres problemer.